

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usž-2771/20-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr. sc. Mirjane Juričić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članova vijeća, te sudske savjetnice Matee Miloloža, zapisnicarke, u upravnom sporu tužitelja

protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, radi rješavanja spora između korisnika i davatelja poštanskih usluga, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: 1UsI-414/19-4 od 25. ožujka 2020., na sjednici vijeća održanoj 30. rujna 2020.

p r e s u d i o j e

Odbija se žalba tužitelja i potvrđuje presuda Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: 1UsI-414/19-4 od 25. ožujka 2020.

Obrazloženje

Pobijanom prvostupanjskom presudom odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje odluke tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-08/19-02/50 urbroj: 376-14-19-4 od 25. srpnja 2019.

Navedenom odlukom tuženika točkom 1. izreke odbijen je kao neosnovan zahtjev za rješavanje spora tužitelja s davateljem poštanskih usluga HP-Hrvatska pošta d.d., Zagreb, Jurišićeva 13, u vezi s rješavanjem prigovora zbog neobavljene ugovorene usluge uručenja preporučene pošiljke, broj: dok je točkom 2. izreke zahtjev za rješavanje spora kojim se traži poništenje nezakonitih odluka HP-a i Povjerenstva, te utvrđenje odgovornosti nadležnih osoba HP-a odbačen kao nedopušten.

Tužitelj je protiv prvostupanjske presude podnio žalbu iz razloga propisanih odredbom članka 66. stavka 1. točke 2. i 3. Zakona o upravnim sporovima, odnosno zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi ponavlja ranije navode i u bitnom ističe da je Hrvatska pošta d.d. obavila necjelovitu poštansku uslugu jer je poštansku uslugu obavila sa zakašnjnjem od dva mjeseca jer su se obje preporučene pošiljke odnosile na jedno te isto pismeno rješenje Upravnog suda u Splitu 14. UsI-3/18-7 od 14. lipnja 2018. Navodi da je nakon neuspjele dostave u mjesecu lipnju 2018. pošta vratila pošiljatelju 2. srpnja 2018. umjesto da ga je u drugoj dostavi odmah isporučila i prilikom novog dostavljanja predmetnog pisma u mjesecu kolovozu 2018. prekršila je odredbu članka 85. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku budući da je trebala ga kao primatelja pisma obavijestiti da nakon neuspjele prve dostave određenog

dana i sata bude na mjestu dostave radi primanja pismena. Ukazuje da je Hrvatska pošta d.d. samo izdala Obavijest o prispjeću predmetne pošiljke na kojoj ga je obavijestila da će druga dostava biti obavljena „nakon isteka roka“ (od pet radnih dana, tijekom kojih je mogao preuzeti pošiljku u poštanskom uredu u Splitu) i to „u prijepodnevnim satima“. Istiće da je pobijanom presudom odbijen tužbeni zahtjev bez održavanja ročišta iako je to zatražio u tužbi i bez dostavljanja odgovora na tužbu koju je dao tuženik, pa smatra da je time onemogućen u zaštiti svog pravnog interesa. Navodi da se tuženik u odgovoru na tužbu poziva na presudu Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj 25 UsI-3283/17-13 kao navodni dokaz zakonitog postupanja HP-a u ovoj pravnoj stvari, koja osim što nije pravomoćna nije niti se radi o istoj činjeničnoj situaciji. Navodi da tuženik pokušava ovu pravnu stvar prikazati kao obavljanje univerzalne usluge jer istu definiraju kao prijem, usmjeravanje, prijenos i uručenje, dok on ovu pravnu stvar prikazuje kao usluge koje uključuju svako postupanje sa poštanskim pošiljkama sukladno članku 2. stavku 1. točki 21. Zakona o poštanskim uslugama. Istiće da je prvostupanjski sud u nekoliko navrata pogrešno i nepotpuno iznosio činjenično stanje pa je tako naveo da je zahtjev za rješavanje spora s HP-om podnio tuženiku 1. travnja 2019., umjesto 4. veljače 2019., a sve da bi se opravdalo nepostupanje tuženika kojom bi opravdao donošenje odluke izvan zakonskog roka od četiri mjeseca. Smatra absurdnim činjenicu da je prvostupanjski sud utvrdio da je predmetna pošiljka tužitelju ubaćena (isporučena) u njegov poštanski sandučić, a da se on žalio zbog neobavljene ugovorene usluge uručenja. Istiće da je prvostupanjski sud poistovjetio uručenje pošiljke i kompletну odnosno cijelokupnu poštansku uslugu, što predstavlja kršenje iz članka 2. stavka 1. točke 21. Zakona o poštanskim uslugama. Sukladno navedenoj odredbi uručenje pošiljke samo je jedan od segmenata poštanske usluge i obavljanje usluge uručenja u cijelosti nikako ne znači da je poštanska usluga obavljena u cijelosti. Ona usluga prilikom čijeg se obavljanja krši zakon se nikako ne može smatrati cijelovito obavljenom.

Predlaže da ovaj Sud usvoji žalbu i poništi pobijanu presudu.

Tuženik u odgovoru na žalbu ističe kako tužitelj u svojoj žalbi pogrešno zaključuje da je pobijana presuda donesena uz pogrešnu primjenu materijalnog prava i krivo iznošenje činjeničnog stanja. Istiće da je pogrešan zaključak tužitelja prema kojem nedovoljno precizno označavanje vremena druge dostave automatski predstavlja i necjelovito obavljanje poštanske usluge. Ukazuje da se prilikom procjene je li poštanska usluga obavljena u cijelosti u svakom pojedinom slučaju procjenjuje jesu li od strane davatelja poštanske usluge izvršena zakonom propisana četiri elementa – prijem, usmjeravanje, prijenos i uručenje poštanske pošiljke. U odnosu na navode tužitelja prema kojima je on podnio pritužbu protiv davatelja poštanske usluge HP-a, a ne davatelja univerzalne usluge, ističemo kako isto nije od utjecaja na pravilno utvrđenje činjeničnog stanja. Naime, iz odredbe članka 2. stavka 1. točke 6. Zakona o poštanskim uslugama vidljivo je da je davatelj univerzalne usluge HP, zapravo davatelj poštanske usluge koji obavlja univerzalnu uslugu u Republici Hrvatskoj na temelju odredbe članka 67. Zakona o poštanskim uslugama. U konkretnom slučaju tužitelj je podnio zahtjev za rješavanje spora protiv davatelja poštanske usluge HP, a isti davatelj je ujedno i imenovani davatelj univerzalne usluge.

Stoga tuženik smatra da su žalbeni navodi tužitelja u cijelosti neosnovani i paušalni.

Žalba nije osnovana.

Ispitivanjem prvostupanske presude sukladno ovlasti iz članka 73. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16.-Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 29/17.), ovaj Sud ne nalazi postojanje razloga zbog kojih se presuda pobija.

Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je tužitelj tuženiku podnio zahtjev za rješavanje spora u vezi odluke Povjerenstva za pritužbe potrošača Hrvatske pošte d.d. kojim je odbijena njegova pritužba zbog necjelovito izvršene ugovorene usluge prilikom druge dostave pismovne pošiljke broj: odnosno da Hrvatska pošta d.d. postupa protivno članku 85. stavku 2. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, 47/09.).

Uvidom u dokumentaciju spisa prvostupanjski sud je utvrdio da je 18. lipnja 2018. pokušana dostava preporučene pošiljke broj: pri čemu tužitelj nije zatečen na adresi, slijedom čega mu je ostavljena Obavijest o prispjeću pošiljke, vremenu i mjestu u kojem predmetnu pošiljku može preuzeti, u kojoj je naznačeno da će drugi pokušaj dostave biti nakon isteka roka od 5 radnih dana od dana ostavljanja obavijesti u prijepodnevnim satima. Kako predmetna pošiljka nije preuzeta u ostavljenom roku, predmetnom pismeno je greškom vraćeno pošiljatelju te je ponovna dostava pokušana pošiljkom 3. kolovoza 2018., a s obzirom da tužitelj opet nije zatečen, ostavljena je obavijest o prispjeću pošiljke, vremenu i mjestu u kojem predmetnu pošiljku može preuzeti te da je druga dostava pokušana 13. kolovoza 2018., kada tužitelj ponovno nije zatečen na adresi pa mu je predmetna pošiljka istog dana ubačena u njegov poštanski sandučić.

Odredbom članka 54. stavka 1. Zakona o poštanskim uslugama (Narodne novine, 144/12., 153/13. i 78/15.) propisano je da korisnik poštanskih usluga može podnijeti pisani prigovor davatelju poštanskih usluga u slučaju gubitka poštanske pošiljke, prekoračenja roka za prijenos i uručenje pošiljke, u slučaju kada davatelj poštanskih usluga nije obavio uslugu ili je nije obavio u cijelosti te u slučaju oštećenja, odnosno umanjenja sadržaja pošiljke, u roku od tri mjeseca od dana predaje poštanske posiljke u unutarnjem prometu, odnosno u roku od šest mjeseci u međunarodnom prometu.

Prema odredbi članka 55. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima u slučaju spora između korisnika i davatelja poštanskih usluga u vezi s rješavanjem prigovora iz članka 54. ovoga Zakona, korisnik poštanskih usluga može podnijeti zahtjev za rješavanje spora Agenciji u roku od 30 dana od dana dostavljanja pisanog odgovora povjerenstva za pritužbe potrošača iz članka 54. stavka 5. ovoga Zakona. Zastara osporene tražbine ne teče za vrijeme rješavanja spora pred Agencijom.

Imajući u vidu dokumentaciju u spisu predmeta i navedene zakonske odredbe, ovaj Sud smatra da je prvostupanjski sud pravilno odbio tužbeni zahtjev ocijenivši zakonitim rješenje tuženika kojim je odbijen zahtjev tužitelja za rješavanje spora između tužitelja kao korisnika poštanske usluge i Hrvatske pošte d.d.

Naime, iz rješenja tuženika proizlazi da se obje preporučene pošiljke odnose na isto pismeno, da je Hrvatska pošta d.d. vezano uz dostavu preporučene pošiljke usvojila prigovor tužitelja utvrdivši da je nemamjernom pogreškom predmetno pismeno vratila pošiljatelju bez da je pokušana druga dostava. U odnosu na prigovor na drugu preporučenu pošiljku pravilno je prvostupanjski sud prihvatio zaključak tuženika da je Hrvatska pošta d.d. postupila sukladno odredbi članka 85. ZUP-a jer je tužitelju pošiljka nakon obavijesti o prispjeću pošiljke, prilikom druge dostave uručena ubacivanjem u poštanski sandučić, a što se sukladno članku 85. stavku 5. ZUP-a smatra uredno obavljenom dostavom. Time je ostvarena temeljna svrha dostave, a to je predaja pismena osobi kojoj je namijenjeno te su stoga prigovori tužitelja o necjelovito obavljenoj usluzi neosnovani. Pri tome pogrešno tužitelj smatra da je odlučno za zaključak da je necjelovito obavljena poštanska usluga činjenica da je na obavijesti umjesto precizno određenog dana i sata, kao vrijeme dostave naznačeno „nakon proteka navedenog roka u prijepodnevnim satima“ jer samo ispisivanje obavijesti ne može se zasebno razmatrati niti čini posebnu poštansku uslugu.

Pravilno navodi tuženik da su ispunjene sve pretpostavke navedene u članku 2. stavku 1. točki 21. Zakona o poštanskim uslugama koji definira pojam poštanske usluge, kao usluge koja se odnosi na prijam, usmjeravanje, prijenos i uručenje poštanske pošiljke. U situaciji u kojoj je svaki ovaj segment obavljen ne može se govoriti o necjelovitoj obavljenoj poštanskoj usluzi iz članka 54. Zakona o poštanskim uslugama. Stoga prigovor tužitelja o pogrešno ispisanoj obavijesti unatoč kojima je u konačnici dostava izvršena unutar roka od tri mjeseca od predaje poštanske pošiljke nije odlučan i takav propust ne podliježe nikakvoj odgovornosti davatelja usluge.

Ovaj Sud nalazi i da je pravilno prvostupanjski sud ocijenio da je tuženik na temelju odredbe članka 41. stavka 2. ZUP-a ispravno odbacio kao nedopušten zahtjev tužitelja u dijelu u kojem traži poništenje nezakonitih odluka Hrvatske pošte i Povjerenstva, utvrđivanje odgovornosti nadležnih osoba Hrvatske pošte. To stoga što je tuženik pravilno obrazložio da nije nadležan za provedbu nadzora nad radnicima Hrvatske pošte d.d. niti za njihovo sankcioniranje, kao i da nije nadležan za poništavanje odluka Hrvatske pošte d.d., već da svoju odluku donosi isključivo vezano za konkretnu poštansku pošiljku ili uslugu za koju je prethodno proveden postupak sukladno odredbi članka 54. Zakona.

S obzirom na sadržaj tužbe prvostupanjski sud je zaključio da nisu sporne činjenice već primjena materijalnog prava pa time što prvostupanjski sud nije održao raspravu pozivom na odredbu članka 36. točku 4. Zakona o upravnim sporovima, iako je tužitelj tražio održavanje presude, navedeno nije utjecalo na zakonitost i pravilnost presude. Također ni propust suda da dostavi odgovor na tužbu tužitelju te pogrešno utvrđenje datuma dostavljanja zahtjeva tužitelja 1. travnja 2019., umjesto 4. veljače 2019., nisu povrede koje su odlučne za drugačiju odluku u predmetnom slučaju. Niti činjenica da je tuženik donio rješenje protekom roka propisanog za odlučivanje o zahtjevu nije odlučno s obzirom da se ne radi o zakonskom prekluzivnom roku samo po sebi dostatno, kraj pravilne primjene materijalnog prava da se rješenje tuženika zbog toga ocijeni nezakonitim.

Kako tužitelj razlozima navedenima u žalbi nije doveo u sumnju zakonitost pobijane presude niti je ovaj Sud utvrdio postojanje razloga na koje pazi po službenoj dužnosti, trebalo je stoga temeljem odredbe članka 74. stavka 1. ZUS-a žalbu odbiti kao neosnovanu.

U Zagrebu 30. rujna 2020.

Predsjednica vijeća
mr. sc. Mirjana Juričić, v.r.

Za točnost otkravka - ovlašteni službenik

PRIJEMNI ŠTAMBIJL
REPUBLIKA HRVATSKA

3/6 HAČKOM

Primljeno 28.12.2020., 10:38 h	
Identična oznaka:	Ustrojstvena jedinica:
034-07/19-01/180	376-08
Urudžbeni broj:	Prilozi: Vrijednost:
437-20-06	0

d2604634